

noget føleligt, men en aldeles maadeholden Nydelse af Brændevin, som den ærede sidste Taler omtalte, og som jeg ogsaa tillader mig at tro, at den store Flershed af dem, som ere imod denne Bestatning, tænke paa, kan aldrig besværes af en saa ubetydelig Forsøgelse. Det er kun den umaadeholdne Nydelse, der rammes derved, og derfor tror jeg ikke, at de Betænkeligheder, som ere anførte mod Loven, have tilstrækkelig Begrundelse.

Tauber: Naar man hører den høitærede Finantsminister, mærker man, hvilken Virkning hans Udtalelser gjøre, og det maa være mig tilladt her at anføre nogle ganske faa Tal, hvoraf det vistnok vil blive klart, hvilken Betydning den Forhøjelse, der her har fundet Sted, har. Ved Toldloven af 4de Juli 1863 blev Brændevinsafgiften sat til 2½ β pr. Pot af 50° Styrke, nu er Afgiften 6 β og altsaa mere end dobbelt saa høi som i 1863. Tolden paa Brændevin var i 1863 8 β pr. Pot af 50° Tralle, nu er den 12 β , altsaa 4 β høiere, og som det har været hidtil, er det blevet staaende. Det er aldeles ubestrideligt, at man har forhøjet Brændevinsprisen for Forbrugerne siden 1863 med 3 β . Man er gaaet jævnt frem; i 1864 forhøiede man Afgiften med et Par Skilling og i 1872 med 1 β , men er dette Beten, vi skulle gaa fremad, saaledes bestandig at forhøie Prisen paa en Forbrugsgegenstand, hvorpaa Arbejderbefolkningen sætter Pris? At man søger paa denne Maade at dække en Nedgang i andre Statter, tror jeg aldrig kan være rigtigt. Lader os anstille en anden Sammenligning. Brændevinsafgiften — jeg holder mig kun her til Afgiften — varierer mellem 30 og 50 % af Prisen paa Brændevin, men derimod er Vintolden jo knap 10 % af Prisen paa de almindelige Vinsorter. Man tager altsaa en Afgift af 30—50 % af den simple Mand, og man lader en Afgift paa en halv Snes Procent hvile paa Vinen, som er den tilsvarende Luxusdrik for de Velhavende.

Det var blot disse enkelte Tal, hvorom jeg vilde erindre; i Øvrigt er jeg med den ærede Ordfører enig i, at man bør stemme mod Loven.

Corn. Petersen: Det ærede Medlem for Østved Amts 2den Valgkreds (Sagd) sagde, at en Mand ikke vilde komme til at betale mere Brændevin end det, han selv drikker, og hvis denne Sætning var sand, vilde vi jo kunne komme meget nemt fra Sagen, thi vi kunde jo da lade være med at drikke Brændevin. Sæg indrømmer nemlig, at Brændevinen ikke i den Grad er en Fornødenhedsartikel, at det ikke skulde kunne undværes. Vi have Exempler paa begge Dele; baade paa Mænd, som slet ikke nyde Brændevin, og dog ere lige kraftige til at arbejde, og paa Mænd, som ikke godt kunne undvære Brændevin, naar de skulle taale at arbejde. Om den Moral, som man vil opstille med Hensyn til Brændevinsdrikken, vil jeg sige, at den ikke for mig har Noget at betyde. Vil man virkelig afskaffe Brændevinsdrikken, saa maa man søge at forhindre, at der bliver Noget produceret i den Retning. Naar Brændevin er til og bruges af Befolkningen, saa er det klart, at Alt, hvad man gjør for at faae det saa smukt og kjønt som muligt, hvad enten det siges af den høitærede Minister eller af hvilken som helst Anden, ikke for mig er noget Overbevijsende, thi man kan ikke ad denne Vej forhindre den Misbrug, der unegtelig finder Sted. Hvad gjør man nu her? Man lægger en Bestatning — som det allerede er udtalt af andre Talere — paa dem, som ikke ere Vindrikkere. Naar vi komme til Vinen, vil jeg ønske, at den samme Mand — nemlig den høitærede Finantsminister — som nu tilraader at forhøie Brændevinsfatten, maatte sidde paa den samme Plads og da søge at gjenneføre en ordentlig Bestatning paa denne Drik, som er en Luxusdrik blandt det danske Folk. Man kan sagtens sige, at man ikke behøver Brændevin. Det ærede Medlem for